

4) під час проходження дипломатичної служби персоналом дипломатичних установ України за кордоном відбувається періодична ротація, тобто планове заміщення посад дипломатичної служби в органах дипломатичної служби посадовими особами дипломатичної служби.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 35–36, № 37. Ст. 446.
2. Кузьменко О.В. Курс адміністративного права України. Підручник / за заг. ред. Колпакова В.К., Кузьменко О.В., Пастуха І.Д. К. : Юринком Інтер, 2013. 912 с.
3. Про державну службу. Закон України від 16 грудня 1993 року № 3723-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3723-12>.
4. Про дипломатичну службу: Закон України від 7 червня 2018 року № 2449-VIII. *Відомості Верховної Ради*, 2018. № 26. Ст.219.
5. Питання присвоєння рангів державних службовців та співвідношення між рангами державних службовців і рангами посадових осіб місцевого самоврядування, військовими званнями, дипломатичними рангами та іншими спеціальними званнями : затв. Постановою Кабінету Міністрів України від 20 квітня 2016 р. № 306. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/306-2016-%D0%BF#n53>

REFERENCES:

1. Kodeks administratyvnoho sudochynstva Ukrainy. [Code of Administrative Procedure of Ukraine]. (2005, July 06). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 35–37. 446 [in Ukrainian].
2. Kuzmenko, O.V. (2013). *Kurs administratyvnoho prava Ukrainy. Pidruchnyk* [Course of administrative law of Ukraine. Textbook]. K. : Yuryнком Inter [in Ukrainian].
3. Pro derzhavnu sluzhbu. Zakon Ukrainy № 3723-XII. [About public service. Law of Ukraine]. (1993, December 16). Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3723-12> [in Ukrainian].
4. Pro dyplomatychnu sluzhbu: Zakon Ukrainy № 2449-VIII. [On the diplomatic service: Law of Ukraine]. (2018, June 07). *Vidomosti Verkhovnoi Rady*, 26, 219. [in Ukrainian].
5. Pytannia prysvoiennia ranhiv derzhavnykh sluzhbovtziv ta spivvidnoshennia mizh ranhamy derzhavnykh sluzhbovtziv i ranhamy posadovykh osib mistsevoho samovriaduvannia, viiskovymy zvanniamy, dyplomatychnymy ranhamy ta inshymy spetsialnymy zvanniamy : zatv. Postanovoiu Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 20 kvitnia 2016 r. № 306. (2016). [The issue of assigning the ranks of civil servants and the relationship between the ranks of civil servants and the ranks of local government officials, military ranks, diplomatic ranks and other special ranks: approved. Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of April 20, 2016 № 306]. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/306-2016-%D0%BF#n53> [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції: 20.12.2019

УДК 342.9

Павловська Наталія Володимирівна,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри теорії та історії права

ДВНЗ «Київський національний економічний університет

імені Вадима Гетьмана»

АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТНЕ ЗАКОНОДАВСТВО ТА ШЛЯХИ ЙОГО УДОСКОНАЛЕННЯ

У представленій статті проводиться аналіз теоретичних підходів до розуміння категорії «адміністративно-деліктне законодавство», розкриваються поняття, джерела адміністративно-деліктного права, а також проводиться систематизація джерел адміністративно-деліктного права України. На основі проведеного аналізу локального та міжнародного законодавства автор пропонує власну класифікацію джерел адміністративно-деліктного права.

Відзначено, що для упорядкування системи адміністративно-деліктного законодавства потрібно встановлення: 1) загальних положень і принципів законодавства про адміністративні правопорушення; 2) переліку видів адміністративних покарань та правил їх застосування; 3) адміністративної відповідальності з питань, які мають суттєве значення при вирішенні адміністративних спорів; 4) порядку провадження у справах про адміністративні правопорушення, в тому числі встановлення заходів забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення; 5) порядку виконання постанов про призначення адміністративних покарань, що знайшло відповідне відображення і закріплення в КУпАП, проте адміністративно-деліктні відносини постійно змінюються і розвиваються, ряд регулюючих їх норм застаріває, не виконує основних функцій адміністративно-деліктного законодавства в сфері покарання, перевиховання, попередження і вимагає внесення відповідних змін і доповнень, що викликає неодноразові спроби законодавців прийняти новий Кодекс в сфері врегулювання адміністративно-деліктних відносин або кардинально змінити діючий.

Перераховані спроби формування та систематизації адміністративно-деліктного законодавства обґрунтовують важливу

Випуск 7. Спецвипуск. 2019

роль при розгляді справ про адміністративні правопорушення нормативно-правових актів органів місцевого самоврядування у сфері регламентації адміністративно-деліктних відносин, які також займають своє окреме місце. Окрім того, проблемним залишається питання про віднесення до джерел адміністративно-деліктного права рішень міжнародних судових органів, юрисдикція яких визнана Україною.

Ключові слова: адміністративно-деліктне право; адміністративно-деліктне законодавство; джерела адміністративно-деліктного права; система адміністративно-деліктного законодавства.

Pavlovska N. ADMINISTRATIVE-TORT LEGISLATION AND WAYS TO IMPROVE IT

The article analyzes theoretical approaches to understanding the category of «administrative tort legislation», reveals the concept, sources of administrative tort law, and also systematizes the sources of administrative tort law in Ukraine. Based on the analysis of local and international legislation, the author proposes his own classification of sources of administrative and tort law in Ukraine.

It is noted that in order to streamline the system of administrative tort law requires the establishment of: 1) general provisions and principles of legislation on administrative offenses; 2) a list of types of administrative penalties and rules for their application; 3) administrative liability on issues that are essential in resolving administrative disputes; 4) the procedure for proceedings in cases of administrative offenses, including the establishment of measures to ensure proceedings in cases of administrative offenses; 5) the procedure for implementing resolutions on the imposition of administrative penalties, which is reflected and enshrined in KupAp, but administrative-tort relations are constantly changing and evolving, a number of regulations obsolete, does not perform the main functions of administrative tort law in the field of punishment, re-education, prevention and requires appropriate changes and additions, which causes repeated attempts by legislators to adopt a new Code in the field of administrative-tort relations or to radically change the existing one.

These attempts to form and systematize administrative tort law justify an important role in considering cases of administrative offenses of local governments in the regulation of administrative tort relations, which also occupy a special place. In addition, the issue of referring to the sources of administrative tort law decisions of international judicial bodies whose jurisdiction is recognized by Ukraine remains problematic.

Key words: administrative and tort law; administrative and tort legislation; sources of administrative tort law; system of administrative and tort legislation.

Постановка проблеми. В сучасних умовах стан системи права і системи законодавства України в цілому характеризується вкрай складними і суперечливими процесами, що обумовлено постійними економічними, політичними, правовими і соціальними перетвореннями, проведеними в Україні протягом останніх років. Динаміка і постійна мінливість суспільних відносин обумовлює нагальні потреби потужної законотворчої діяльності держави, адекватного розвитку та підвищення якості системи законодавства, в тому числі системи адміністративно-деліктного законодавства України.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Окремі питання адміністративного-деліктного законодавства, правової прогалини та колізії були предметом дослідження широкого кола адміністративістів, зокрема: В. Б. Авер'янова, О. Ф. Андрійко, О. М. Бандурки, Ю. П. Битяка, М. Ю. Віхляєва, В. М. Гаращука, Р. А. Калюжного, С. В. Ківалова, В. К. Колпакова, А. Т. Комзюка, Т. О. Коломоєць, О. В. Кузьменко, Т. О. Мацелик, Р. С. Мельника, О. І. Миколенко, С. О. Мосьондза, Д. М. Лук'янець, Н. Р. Нижник, Д. В. Приймаченка, С. М. Тимченка, В. Г. Фатхутдінова, В. В. Фещука, Ю. С. Шемшученка тощо.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасні науковці розуміють під системою законодавства об'єктивовану практикою суспільного розвитку внутрішню побудову законодавства, що характеризується взаємозумовленістю і взаємодією нормативно-правових актів, в яких відбувається зовнішній розвиток права, що забезпечує досконалість правової інформації для врегулювання суспільних відносин. Така система повинна містити відповідні елементи, зокрема: спільні цілі, завдання та принципи; єдину термінологію і загальний понятійний апарат, єдину класифікацію правових актів; їх чітку ієрархію тощо. [1, с. 11] Варто зазначити, що система законодавства має своє внутрішню побудову (вона складається з галузевого, внутрішньогалузевого і комплексного законодавства). Поряд з цим, деякі автори виділяють горизонтальну (визначається розподілом нормативно-правових актів в залежності від предмета регулювання), вертикальну (класифікація нормативно-правових актів за юридичною силою і органам їх видами) функціональну структури системи законодавства (відображає побудову законодавства залежно від призначення нормативно-правових актів) [2, с. 56-57].

Таким чином, застосовуючи горизонтальну побудову законодавства, можна виділити адміністративно-деліктне законодавство, оскільки на основі цього критерію виокремлюються галузі законодавства, що відповідають галузям системи права, зокрема: адміністративно-деліктне право, адміністративно-деліктне законодавство). На основі проведеного аналізу, систему адміністративного-деліктного законодавства можна розглядати як єдину функціональну систему адміністративно-деліктних нормативно-правових актів, яка базується на основних загальних принципах адміністративно-деліктного права, стійких зв'язках актів різного рівня і галузевої спеціалізації, що містять основний масив норм адміністративно-деліктного права як найважливішої єдиної форми їх вираження і офіційного закріплення.

Л.І. Поспелова розглядає адміністративно-деліктне законодавство як одну із основних форм закріплення і реалізації адміністративної політики держави, оскільки саме за допомогою закону адміністративна політика виконує одну із основних своїх функцій - деліктолізацію діянь, тобто нормативне їх визнання в якості адміністративних правопорушень. [3, с. 18]. Виходячи із розуміння законодавства як форми існування правових норм, відзначимо, що адміністративно-деліктне законодавство слід розглядати як форму закріплення та існування адміністративно-деліктних правових норм, міру надання їм визначеності і об'єктивності, їх організації та об'єднання в конкретні правові акти. В той же час під формою права розуміють об'єктивувати належним чином

правове встановлення, яке тривало і одноманітно втілюється в юридичній практиці, поведінці суб'єктів права, гарантовано до виконання силою авторитету і державного примусу, визнано носіями права в якості регулятора суспільних відносин [4, с. 72].

Проблема полягає в тому, що в одних випадках форма і джерело права збігаються, тобто є тотожними поняттями, в інших випадках істотно відрізняються один від одного, тобто є різними явищами, відповідно, поняттями, які позначають ці явища. Збіг форми права і джерела права має місце тоді, коли мова йде про вторинні, формально-юридичні джерела права. Форма права може бути визначена як спосіб (прийом, міра) внутрішньої організації та зовнішнього вираження права (правил поведінки, які містяться в нормах права), а джерело права може розглядатися в двох аспектах: по-перше, в широкому сенсі, як складне, багатогранне, багаторівневе явище об'єктивної дійсності, яке неприпустимо визначати і закріплювати тільки в одному аспекті, оскільки це буде неповне, однобічне, однобоке розуміння про нього; по-друге, у вузькому (формально-юридичному) розумінні, як спосіб вираження (оформлення) і закріплення норми права як ідеї про належне і допустиме або як те, де міститься норма права, то, звідки юристи-практики черпають свої знання про норми позитивного права. Такий підхід обумовлений характером розуміння права конкретним суспільством як способу визнання соціальних норм в якості обов'язкових, оскільки право відрізняється від інших соціальних регуляторів своїм загальнообов'язковим характером, тому джерелом права виступає те, що надає йому загальнообов'язковість. Таким чином, форма права і джерело права взаємопов'язані, але не тотожні поняття, і це потрібно враховувати.

Однак в рамках даного дослідження автор не буде розділяти зазначені поняття, тому для визначення джерел і форм адміністративно-деліктного права автор буде використовувати дефініцію «джерела адміністративно-деліктного права». Погоджуючись із термінологічною розбіжністю у системному і упорядкованому характері джерел адміністративно-деліктного права в рамках національної системи права, необхідно враховувати і їх певною мірою субординаційний (ієрархічний) характер. Всі джерела адміністративно-деліктного права займають своє певне місце по відношенню до іншого в суворо ієрархічному, субординаційному порядку, залежать один від одного і відповідно доповнюють і деталізують один одного.

На думку автора, очолювати систему джерел адміністративно-деліктного права України повинна Конституція України - як основний закон держави. Конституція України має найвищу юридичну силу, а норми Конституції України є нормами прямої дії і застосовуються на всій території України. У свою чергу, закони та інші нормативно-правові акти, прийняті в Україні, не повинні суперечити Конституції України.

Конституційний Суд України (далі – КСУ), приймаючи рішення, в яких викладено правові позиції, які мають методологічне значення для законодавчого врегулювання адміністративно-деліктної сфери суспільних відносин формує доктрину конституційно-правового регулювання сфери адміністративно-деліктних відносин. Таким чином, суб'єкти адміністративно-деліктних відносин не можуть застосовувати норми законів та інших нормативно-правових актів з моменту визнання їх неконституційними (оскільки вони втрачають силу з моменту проголошення такого рішення, юридична сила якого не може бути скасована повторним прийняттям такого ж акту). Рішення судів та інших органів, що засновані на актах або їх окремі положення, що визнані постановою КСУ неконституційними, не підлягають виконанню і повинні бути переглянуті у встановленому законом порядку. Так відбувається вплив рішень КСУ на скасування законів, інших нормативно-правових актів або їх частин з питань врегулювання адміністративно-деліктних відносин. Таким чином, до джерел адміністративно-деліктного права належать рішення КСУ про визнання положень Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі-КУпАП), за скаргами на порушення конституційних прав і свобод громадян на предмет конституційності закону в конкретній справі про адміністративне правопорушення; по спорах щодо компетенції між органами державної влади тощо.

При регулюванні адміністративно-деліктних відносин у національному законодавстві важливу складову мають міжнародні договори. Окрім того, виходячи із загальнообов'язкового принципу примату міжнародного права, у випадках, якщо міжнародним договором України встановлено інші правила, ніж передбачені законодавством про адміністративні правопорушення, застосовуються норми міжнародного договору, що мають пряму та непряму дію у правовій системі України.

При цьому необхідно враховувати роз'яснення, що надані Пленумом Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних та кримінальних справ в постанові від 19 грудня 2014 р. «Про застосування судами міжнародних договорів України при здійсненні правосуддя», відповідно до якого міжнародні договори є одним з найважливіших засобів розвитку міжнародного співробітництва, сприяють розширенню міжнародних зв'язків за участю державних і недержавних організацій, в тому числі за участю суб'єктів національного права, включаючи фізичних осіб. Міжнародними договорами належить першорядна роль в сфері захисту прав людини і основних свобод. У зв'язку з цим необхідно подальше вдосконалення судової діяльності, пов'язаної із реалізацією положень міжнародного права на внутрішньодержавному рівні. Враховуючи текстуальний опис про те, що міжнародні договори України поряд із загальновизнаними принципами і нормами міжнародного права є складовою частиною її правової системи, автор даної роботи відносить до адміністративно-деліктного законодавства України міжнародні договори України, що ратифіковані та набрали законної юридичної сили. Так, наприклад, Конвенція про взаємну адміністративну допомогу в податкових справах від 25 січня 1988 року, що ратифікована Законом України від 11 серпня 2013 року № 677-VI [5], відноситься до адміністративно-деліктного законодавства в частині стягнення адміністративних штрафів щодо податкових спорів, які розглядаються в адміністративному порядку.

Таким чином, серед кодифікованих нормативно-правових актів, які регулюють адміністративно-деліктні

правовідносини і містять норми як матеріального, так і процесуального права, не останнє місце займає КУпАП, який діє на території України і продовжує викликати велику кількість суперечок як в середовищі вчених, так і в середовищі юристів-практиків, а також серед простих громадян – фізичних осіб, які мають відношення до адміністративної відповідальності в силу постійної зміни і доповнення його норм, а також розширення кола суспільних відносин. Так, величезна постійно зростаюча сфера адміністративно-деліктних відносин у нашій державі вимагає своєчасного і якісного врегулювання на законодавчому рівні, а також всебічного вивчення, переосмислення і реформатування підходів до врегулювання зазначених відносин відповідно до сучасних умов життя суспільства і держави [6, с.13].

На підставі вищевикладеного, слід відзначити, що для упорядкування системи адміністративно-деліктного законодавства потрібно встановлення: 1) загальних положень і принципів законодавства про адміністративні правопорушення; 2) переліку видів адміністративних покарань та правил їх застосування; 3) адміністративної відповідальності з питань, які мають суттєве значення при вирішенні адміністративних спорів; 4) порядку провадження у справах про адміністративні правопорушення, в тому числі встановлення заходів забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення; 5) порядку виконання постанов про призначення адміністративних покарань, що знайшло відповідне відображення і закріплення в КупАп, проте адміністративно-деліктні відносини постійно змінюються і розвиваються, ряд регулюючих їх норм застаріває, не виконує основних функцій адміністративно-деліктного законодавства в сфері покарання, перевиховання, попередження і вимагає внесення відповідних змін і доповнень, що викликає неодноразові спроби законодавців прийняти новий Кодекс в сфері врегулювання адміністративно-деліктних відносин або кардинально змінити діючий.

Перераховані спроби формування та систематизації адміністративно-деліктного законодавства обґрунтовують важливу роль при розгляді справ про адміністративні правопорушення нормативно-правових актів органів місцевого самоврядування у сфері регламентації адміністративно-деліктних відносин, які також займають своє окреме місце. Окрім того, проблемним залишається питання про віднесення до джерел адміністративно-деліктного права рішень міжнародних судових органів, юрисдикція яких визнана Україною. Так, Україна відповідно до ст. 46 Конвенції про захист прав людини і основних свобод (надалі - Конвенція) визнала *ipso facto* і без спеціальної угоди юрисдикцію Європейського Суду з прав людини (надалі - ЄСПЛ) обов'язковою із питань тлумачення і застосування Конвенції та протоколів до неї у випадках передбачуваного порушення положень цих договірних актів, коли передбачуване порушення мало місце після їх вступу в дію відносно держави -Україна. Ряд авторів відзначає, що, по-перше, ЄСПЛ заснований з метою забезпечення дотримання зобов'язань, прийнятих на себе «Високі договірні Сторони по Конвенції та протоколами до неї» (ст. 19 Конвенції), і відповідно до ст. 46 Конвенції «Сторони зобов'язуються виконувати остаточні рішення Суду в будь-яких справах, в яких вони виступають сторонами»; по-друге, ЄСПЛ у своїх рішеннях вказує на конкретну проблему - порушення Конвенції, вибір же коштів для її усунення цілком і повністю залежить від держави-відповідача. [7, с. 35] Разом з тим, Конституція України Конституції, що закріплює суверенітет держави, верховенство і вищу юридичну силу Основного Закону і неприпустимість імплементації в правову систему держави міжнародних договорів, участь в яких може спричинити обмеження прав і свобод людини і громадянина або допустити будь-які зазіхання на основі конституційного ладу України і тим самим порушити конституційні приписи, ні Конвенція як міжнародний договір України, ні засновані на ній правові позиції ЄСПЛ, що містять оцінки національного законодавства або стосуються необхідності зміни його положень, не скасовують для української правової системи пріоритет Конституції України і тому підлягають реалізації в рамках системи тільки за умови визнання вищої юридичної сили саме Конституції України.

Вважаючи себе правовою державою, України як член європейської спільноти, в якій діють загальновизнані принципи і норми міжнародного права, укладає міжнародні договори і бере участь у міждержавних об'єднаннях, передаючи їм частину своїх повноважень, що, однак, не означає її відмову від державного суверенітету, що відноситься до основ конституційного ладу і який передбачає верховенство, незалежність і самостійність державної влади, повноту законодавчої, виконавчої та судової влади держави на всій території і незалежність у міжнародному спілкуванні тощо.

Виходячи з цього, якщо Конституція України не дозволяє погодитися з окремою постановою ЄСПЛ, КСУ зобов'язаний відобразити свою незгоду в своєму рішенні. У той же час, визнаючи фундаментальне значення європейської системи захисту прав і свобод людини і громадянина, частиною якої є постанова ЄСПЛ, КСУ готовий до пошуку правомірного компромісу заради підтримки цієї системи, але визначення ступеню своєї готовності він залишає за собою, оскільки межі компромісу в даному питанні окреслює саме Конституція України.

Таким чином, рішення міжнародних судових органів, юрисдикція яких визнана Україною, також входять в систему адміністративно-деліктного законодавства України в тому випадку, якщо вони не порушують та не суперечать положенням Конституції України.

Висновки. Підсумовуючи, можна зробити висновок, що основу адміністративно-деліктного законодавства України складають норми КУпАП. Однак в систему адміністративно-деліктного законодавства входять також міжнародні нормативно-правові акти, рішення Конституційного Суду України, рішення міжнародних судових органів, юрисдикція яких визнана Україною, що не порушують принципи і норми Конституції України, акти вищих судових інстанцій з питань застосування адміністративно-деліктного законодавства України тощо.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Колпаков В. К. Деліктний феномен в адміністративному праві України : дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.07;

Національна академія внутрішніх справ України. К., 2005. 455 с.

2. Коваль Л. В. Административно-деликтное отношение. К.: Головное изд-во издательского объединения «Вища школа», 1979. С. 40.

3. Поспелова Л.И. Проблемы кодификации административно-деликтного законодательства: дисс. канд. юрид. наук: 12.00.14. М., 2001. С.147.

4. Самбор М. А. Адміністративно-деліктні правовідносини: окремі погляди на поняття та зміст. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2014. №6. С. 38.

5. Про ратифікацію Конвенції про взаємну адміністративну допомогу в податкових справах: Закон України від 11 серпня 2013 року № 677-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/677-17#Text>

6. Дрозд О. Ю. Удосконалення адміністративно-юрисдикційної діяльності в контексті міжнародного досвіду. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2015. №2 (8). С. 89.

7. Денисенко В. В. Теория административно-деликтных отношений : автореф. дисс. ... д-ра юрид. наук : спец. 12.00.14. Санкт-Петербург. URL: <http://www.disscat.com/>

REFERENCES:

1. Kolpakov, V. K. (2005). Deliktnyi fenomen v administrativnomu pravi Ukrainy. [Tort phenomenon in the administrative law of Ukraine]. Doctor's thesis. K: Natsionalna akademiiia vnutrishnikh sprav Ukrainy [in Ukrainian].

2. Koval, L. V. (1979). Admystrativno-delyktnoe otnosheniye. [Administrative and tort relations]. K.: Holovnoe yzd-vo yzdatelskoho obyedyneniya «Vyshcha shkola» [in Russian].

3. Pospelova, L.Y. (2001). Problemy kodyfikatsyy admystrativno-delyktnoho zakonodatelstva. [Problems of codification of administrative and tort legislation]. Candidate's thesis. Moskva [in Russian].

4. Sambor, M. A. (2014). Administrativno-deliktni pravovidnosyny: okremi pohliady na poniattia ta zmist. [Administrative-tort legal relations: separate views on the concept and content]. *Naukovi zapysky Instytutu zakonodavstva Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 6, 38 [in Ukrainian].

5. Pro ratyfikatsiiu Konventsii pro vzaiemnu administrativnu dopomohu v podatkovykh spravakh. [On ratification of the Convention on Mutual Administrative Assistance in Tax Matters]. (2013, August 11). *Zakon Ukrainy vid 11 serpnia 2013 roku № 677-VI*. Retrieved from: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/677-17#Text> [in Ukrainian].

6. Drozd, O. Yu. (2015). Udoskonalenniia administrativno-yurysdyktsiinoi diialnosti v konteksti mizhnarodnoho dosvidu. [Improving administrative and jurisdictional activities in the context of international experience]. *Prykarpatskyi yurydychnyi visnyk*, 2 (8), 89. [in Ukrainian].

7. Denysenko, V. V. Teoriya admystrativno-delyktnykh otnosheni. [Theory of administrative-tort relations]. Extended abstract of doctor's thesis. Retrieved from: <http://www.disscat.com/> [in Russian].

Стаття надійшла до редакції: 17.12.2019

УДК: 342.95 (477)

Полянський Антон Олександрович,
кандидат юридичних наук,
здобувач Університету сучасних знань

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВЗАЄМОДІЇ СУДОВО-ЕКСПЕРТНИХ УСТАНОВ З ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ

Наголошено, що враховуючи ту суспільну місію, що виконують судово-експертні установи та правоохоронні органи, а також виходячи із цілей та завдань взаємодії між цими суб'єктами, до критеріїв оцінювання досліджуваної взаємодії віднесено такі: 1) стан нормативно-правового забезпечення взаємодії; 2) стан досягнення цілей взаємодії; 3) економічна ефективність – критерій на підставі якого визначається співвідношення отриманих результатів та витрачених на це ресурсів; 4) відповідність організаційно-інституційної структури механізму взаємодії її завданням; 5) вплив взаємодії на оновлення та удосконалення форм і методів судово-експертної та правоохоронної діяльності; 6) вплив взаємодії на якість та ефективність правоохоронної діяльності; 7) вплив взаємодії на стан матеріально-технічного, науково-методичного, інформаційно-аналітичного та кадрового забезпечення правоохоронної діяльності; 8) рівень задоволеності якістю та результативністю взаємодії працівниками судово-експертних установ і правоохоронних органів.

Наголошено на тому, що оцінювання ефективності взаємодії судово-експертних установ та правоохоронних органів є важливим та необхідним елементом управління нею. Для того, щоб дане оцінювання мало практичну цінність, в його основу мають бути покладені відповідні критерії, тобто такі, що дозволяють реально визначити стан якості, дієвості та результативності досліджуваної взаємодії. Визначений у статті перелік критеріїв оцінки взаємодії судово-експертних установ та правоохоронних органів, не має виключного характеру, втім він є найбільш оптимальним, оскільки дозволяє з'ясувати найважливіші показники ефективності даної взаємодії і не враховує її несуттєві аспекти.

Ключові слова: критерії, оцінювання, взаємодія, правоохоронні органи, судово-експертні установи.

Polyansky A. CRITERIA FOR EVALUATION OF EFFICIENCY OF INTERACTION OF JUDICIAL EXPERT

Випуск 7. Спецвипуск. 2019